

בספר "שש שנים וחזרה" לזכרו של המציל היהודי יעקב זילברשטיין ז"ל מופיעה העדות הבאה אודות עבודת הכפייה באושוויץ בונה:

"בבונה מונוביץ מעולם לא שובצנו לעבודה קבועה במשרד העבודה לאזור התעשייה. בכל בוקר היו מגיעים ה"קאפואים", מביטים עלינו על הסחורה טרייה, בוחנים אותה, מצבעים עליך

כעבד, הם יוצרים קבוצת עבודה והולכים בעקבותם. באאוסןקומנדו (פלוגת עבודה חוץ) עבדתי בכל מיני עבודות בכדי שאשאר בין החיים, כל פעם אם לא הייתה לך איזה מקצוע, היה קשה לך להישאר בין החיים, אז כל פעם שנשאלתי אמרתי שאני חשמלאי או מה שחיפשו. על מנת לקצץ בעלויות של הפעלת מכונות והוצאות דלק, נאלצנו לבצע את עבודתן של מכונות משא בידיים חשופות. חלק מהזמן שובצתי לעבודה ביחידת המלט (Zementkommando) שהוקמה לזרז את יציקת הכלונסאות בקומנדו 4 של פריץ – אסיר פוליטי גרמני, הוא התייחס אלינו רע מאוד בזמן העבודה, גנב מאתנו אפילו את האוכל הדל שקבלנו, אצלו עבדתי בפריקת שקי מלט גדולים וחומרי ברזל כבדים, סלעים ענקיים מקרונות רכבת, עמדנו שורות של אסירים לפני פתח הקרונות בהמתנה לתורנו, לכל קרון עלינו שני אסירים, שני שקים במשקל 50 קילוגרמים הועמסו על כתפי ובהתחילנו יחדיו לרוץ לתוך מחסן האחסון במרחק של כ- 300 מטרים, כ- 120 אסירים אולצנו לפרוק 40 קרונות בתוך שלוש שעות, לאורך הריצה עמדו הקאפוס ומנהלי העבודה ודרבנו אותנו לרוץ במהירות יותר גדולה בצרחו "שנל, שנל! וולט איר לאופן (מהר, מהר! רוצו!) בתוספת מהלומות של אלות ומכות, בתוך השלג, בקרח, אבוי למי שהיה מפיל שק מלט, מיד היו מתנפלים עליו כחיות במקלות, מוטות ברזל, בבעיטות ובמכות עד זב דם בטענה שאנו מחבלים במאמץ המלחמתי, לא פעם האסירים התמוטטו עד מוות, לחיי האסירים לא היה כל ערך בעיני הנהלת אי-גה פרבן, ומי שלא עמד בתנאים הבלתי אנושיים, נמצאו לו מחליפים ממחנה אושוויץ 1 א- 2 או ממשלוח חדש שהגיעו. הייתי בן 17 שנים, חלש מאוד מעבודה הקשה שתבצע בקצב רצחני, היא זכתה לכינוי "יחידת הרצח 4". עבודה קשה במיוחד בחורף משום שעובדים תמיד בחוץ גשם, בשלג."